

Nasmijala se je tudi Zorka materi, ko jej je to razložila, potem jo pa objela in poljubila na čelo.

Odslej je Zorka še skrbneje opazovala sestrico Zlatko, kadar se je v spanji nasmijala, ker je vedela, zakaj da se smeje.

Lj. T.

Rojstvo Gospodovo.

Dnevi od Kresa sèm postajajo krajši, a noči se daljšajo. Solnce se ne vzdiguje več tako visoko na nebu, kakor po letu, bliža se — jesen. V naravi prenehuje veselo življenje in neumorno gibanje, polagoma umira vse: cvetice venó, listje odpada in tudi rumenega solaca žarki obledujejo ter izgubivajo svojo ognjeno moč. Tu pa tam še štrlé prazne veje golih dreves, kakor bi nam hotele napovedati prihajajoči mrzli zimski čas. In nastopil je ta zimski čas, nastopila je mrzla — zima.

Potoček po leti glasno žuboreč, ukovan je zdaj v debelo ledeno skorjo. Vsa narava je pokrita s snegom, mir in tihota vlada v njej. Ali, ako bi človek natančno umel tajne sile narave, in bi jej mogel pogledati v osrčje, videl bi tù, kako silno hrepeni zopet vstati ter pomladiti se.

Tako je bilo pred mnogo mnogo leti na svetu. Temna noč pokrivala je borni človeški rod, vedno daljša je postajala in vedno temnejša. V življenje človeško prišla je mrzla zima ter je ukovala v grenko sužnjest. Vse dobro in lepo je mej ljudmi ponehalo, gojile so se le strasti in množila se je béda. Vse je gledalo le naprej, toda obupno. „Ne pride li rešitelj od nikoder? Ali ga ne bode na zemljo, ki bi nas rešil te grózne sužnjesti?“

„Vi oblaki ga rosite
Ali zemlja naj ga da,“

tako je ječalo ljudstvo hrepeneč po rešitelju. „Ne, iz zemlje ne bode prišel, ker zemeljski sin nas ne more rešiti, pogrezneni smo pregloboko; priti mora iz neba in prinesti nam rešenje.“ Pogledali so učeni možje v starodavne knjige in kaj so našli?

Prirasla bo cvetica
Koréna blazega,
Prorokov govorica
Nam kaže Jéseta.

Vzrastla je vže cvetica na polji Nazarejskem, imé jej je bilo Marija, in ta je imela roditi svetu Rešitelja samega Sina Božjega. In glejte, ne davno potem

v višavah zadonelo
je petje angeljsko

in naznanilo je vsemu svetu, da se je rodil Zveličar, rešitelj svetá. Prišel je na svet v onej dóbi, ko je bil ubogi človeški rod takó globoko zabredel, da si sam ni mogel več pomagati. To duševno temoto človeštva in rešenje iz te temote, kaže nam kaj lepo ona dóba, v kateri se je rodil Zveličar! Mrzla zima povsod na okoli, tiha, temna — pólunoč.

Vse je mirno, nič se ne gane. Ali glej! nebó se jame žariti, Betlehemske planjave obsije nakrat žarek iz neba — „kaj mora li to biti?“ Truma angeljev se prikaže na nebu pojoč veselo pesen:

„Slava Bogu na višavah
In na zemlji mir ljudém!“

ter se spuščajo proti zemlji vabeč začudene pastirce:

„Pastirci vstanite,
Pogledat hitite!“

In hiteli so pastirci do hlevca, kjer so našli v jasli položeno nebeško Dete. Oj radost, oj veselje, katero se popisati ne dá! Nebeški Zveličar leži v jaslicah bor-nega hlevca, in

Glej, Marija moli srčno
Jezušček spančeka sladkó. --

Rešitelj prišel je na svet, človeštva vzpomlad se je začela. Kakor v vzpomladnem času vstane vsa narava ter zopet začne novo življenje, tako je tudi zdaj napočil človeštvu čas vesele vzpomladi, čas novega življenja. Razdrli so se okovi suznjosti, zasijala je zopet ljuba prostost in objela je vse narode. Iz tisoč in tisoč človeških src glasilo se je k nebu:

„Slava Bogu na višavah!“

M. Š.

Kralj Matjaž.

XII.

Kralj Matjaž in vsa vojska njegova je bila v boji na širokem polji. Tam je rasla velika košata lipa; okolo nje so stali Matjaževi vojaki. Dolgo so se bojevali; Matjaž je izgubil vže toliko vojakov, da so imeli vsi njegovi, kar jih je bilo še živih, prostor v lipinej senci. Sovražnika ni mogel premagati, zato je šel z vojaki v Svete gore. Najvišja mej njimi je Budinska gora, katera se mu je odprla.

V njeno votlino je šel kralj Matjaž in vsa njegova vojska. Notri spi pri kamenitej mizi. Pred seboj ima pladnik (krožnik) iz čistega zlatá. Okolo pladnika mu raste brada, ki je vže nekoliko siva. Kadar mu priraste trikrat na okolo, vstal bode z vso vojsko. Drugič pojde na polje, kjer stoji tista lipa. Tam ga bodo čakali vsi kralji in cesarji s svojimi vojskami. Ona lipa je zdaj suha, a takrat bode zopet ozelenela. Tako močen duh bode imela, da bode dajala utrujenim Matjaževim vojakom novo moč, a ranjene bode ozdravljala v tem hipu.

Tedaj bodo imeli vsi ljudje vsega sveta jednega kralja — kralja Matjaža. Po vsej zemlji bode samo jedna vera. Sedem let po tem boji ne bode več ne poroda ne smrti. A kadar mine sedem let, konec bode vsega svetá.

(Priobčil Jos. Freuensfeld v „Kresu“ 1884. l.)

